

En skævert og en brækket hofte

Klaus og Lise er på Sønderbo. Det er der de bor, de dage, hvor vi følger dem. De er udskrevet fra hospitalet og har fået et ophold af kommunen.

Lise skal dø, det er kræft i leveren.

Klaus skal genoptrænes, så han kan flytte hjem igen.

Hver formiddag drikker de kaffe og the sammen. Klaus kan bedst lide the. Endnu er der ikke så meget at mærke på Lise. Hun er stadig frisk, men det kommer til at gå stærkt til sidst, det ved hun.

De kendte ikke hinanden før Sønderbo, men de kender begge to Lises ældste søn. Engang Klaus var ansat på Sandmandsgården arbejdede han med ham. Sønnen hedder Anders og er udviklingshæmmet.

De er alle tre borgere på øen.

Lise har været i hjemmeplejen, som det hed dengang.

Så de har begge to selv været en del af det offentlige fællesskab. Det snakker de om. Det og så, at Lise skal dø. Hun kan ikke lide at tænke på, hvordan det komme til at påvirke Anders, om han kan forstå det, når hun er væk. Hun har altid været der for ham. Hun har været noget stabilt i et liv, der kun meget langsomt er blevet til noget andet end barndom. At være mor, siger hun, er for resten af livet. Klaus nikker uden at sige noget.

Han har ikke selv børn.

De rydder op efter sig.

Anders har besøg af en fysioterapeut. Det er hoften han har haft brækket. Det er anden gang efter han blev syg. Nu er han pensionist. Han kan for det meste klare sig selv. Og det kan han igen, når han er færdig med at bo på Sønderbo. De hjælper ham til at komme i form til livet. De hjælper ham med de udfordringer han møder nu.

Der på Sønderbo, igennem Sønderbo, giver kommunen ekstra hjælp til de borgere, der har brug for det. Kommunen har samlet sin viden der. Det er sygeplejerskerne, fysioterapeuterne, SOSUerne, servicemedarbejderne og psykologerne.

Lise har besøg af en psykolog. De taler om hende og Anders. Lise har gode dage og dårlige dage. Plejepersonalet kan se det på hende. Sådan er Sønderbo indrettet, med mange forskellige kompetencer. Et hus til at rumme mange forskellige mennesker. Sønderbo er et midlertidigt hjem

for dem der har brug for det.

I dag er en god dag og Lise foreslår Klaus at de skal tage ud og se fodbold. Det vil han gerne. Fordi det er en god dag spiser de kage med nogle af de andre der er på Sønderbo.

En griner højt og kan ikke holde op igen.

Det smitter. Det er også en del af helbredelsen for nogen.

De tager en taxa til Nyker, Klaus og Lise, og bliver sat af tæt på banen. De kan gå selv det sidste stykke på deres egen langsomme og rolige facon. Træneren fra NIF hilser på dem. Anders har sagt at hans mor ville komme. Så kommer spillerne ud fra klubhuset og begynder at varme op.

De betaler kontingent lige som alle andre.

De drikker sodavand i klubhuset lige som alle andre.

De spiller fodbold lige som alle andre. Banen er fuld af liv omkring bolden. De fleste holder deres position som aftalt. Anders vinker til Lise. Det kan ikke ses, men det er et samarbejde mellem Sandemandsgården og NIF der er skyld at Lise ser sin søn sådan: I bevægelse og glad ved det. Egentlig skulle banen havde været derude, på Sandemandsgården, men så kom kontakten mellem klubben og kommunen i stand, og borgerne fra Sandemandsgården blev en naturlig del af idrætsforeningen i Nyker i stedet for at spille for sig selv.

Anders er en borger der er medlem af en idrætsforening, der arbejder sammen med kommunen om en bane, hvor bolden ikke ryger alt for langt væk, når den rammes med en skævert. Sådan opstod ideen. En ansat blev opmærksom på problemet; bolden der hele tiden røg væk. Så forestillingen om banen med hegnet. Banen, den er en gave fra Philipsfonden, den er ansøgt af Sandemandsgården. Sådan griber det ind i hinanden uden at særligt mange lægger mærke til det.

Så kommer Anders på besøg på Sønderbo. Det er samme dag som Klaus har besøg af sin familie. De spiser lidt is sammen ude i haven. Han fortæller, at han har scoret, og det giver Lise en eller anden form for ro.

Efter Klaus er kommet hjem. Efter Lise er død. Da gør han det til en vane at tage op og se på Anders spille.

De hilser med et vink, men taler ikke sammen.